

# De Geologenstrook

## Informatieve route

De Geologenstrook is de naam van het park dat tussen de Van Schuylenburgweg en de wijk Zwanenveld ligt. Het park is door de gemeente en samen met bewoners in 2009 opnieuw ingericht.

Al wandelend door het park maakt u een ontdekkingstocht in het groen. Grote keien markeren de wandelroute, enkele keien zijn genummerd. Gaandeweg krijgt u bij de genummerde keien steeds meer informatie over het park, de geschiedenis van dit gebied, het water en het groen.

De nummers in onderstaande tekst komen overeen met de nummers op de keien. Voor kinderen is er een speciale route met opdrachten.

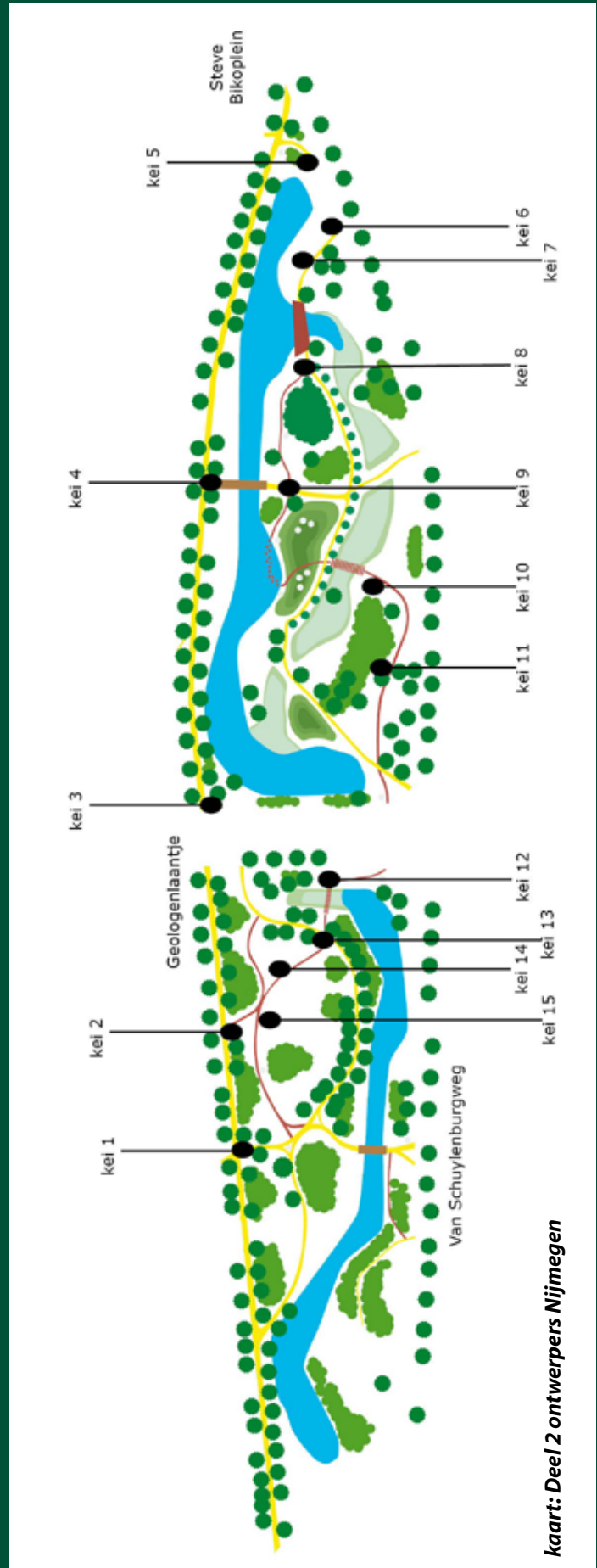
De routes voor volwassenen en kinderen kunt u downloaden op [www.nijmegen.nl/geologenstrook](http://www.nijmegen.nl/geologenstrook).

**Tip:** *Neem een loep en een spiegeltje mee om insecten, planten, mossen of paddenstoelen van dichtbij of van de onderkant te bekijken.*

**Startpunt: het Geologenlaantje.**

**U kunt op verschillende punten op het Geologenlaantje de wandeling starten.**

**Loop op het Geologenlaantje in zuidoostelijke richting naar het Steve Bikoplein.**



kaart: Deel 2 ontwerpers Nijmegen



## Kei 1

### Het ontstaan van park De Geologenstrook

Dukenburg is in de jaren zestig van de vorige eeuw gebouwd. Het stadsdeel is vernoemd naar het oude landgoed dat er al sinds de veertiende eeuw ligt. Toen de plannen voor de bouw van Dukenburg bekend werden, kwam er verzet uit academische hoek. De heer D. Teunissen schrijft in 1966 over het gebied in en rond landgoed de Duckenburg dat uniek is voor de verre omgeving. Het ligt op een oud vlechtend rivierensysteem dat is verveend. 'Als zodanig is dit landgoed een natuurmonument van de eerste orde'. Teunissen onderzocht met zijn studenten de samenstelling van het stuifmeel in het veen. Daaraan kun je veel zien over de planten- en bomengroei in de tijd dat het rivierensysteem hier nog actief was.' Als de venen van de Duckenburg verloren gaan, betekent dit het einde van het laatste ongestoorde en volledige, natuurlijke bosarchief in de verre omgeving van Nijmegen' zo schrijft Teunissen in zijn artikel.

Teunissen zag in dat de bouwplannen niet voor hem zouden wijken. Hij riep daarom de gemeente op om een stuk van het vlechtend rivierensysteem te behouden. Hij had daarvoor al een strook op het oog: de oude middeleeuwse wetering en de ernaast liggende veengeul waren te gevaarlijk om op te bouwen; de verzakkingen zouden te erg zijn. Van dat stukje grond tussen de Teersdijk en Huize de Duckenburg zou Teunissen graag een parkje maken. Hij en zijn studenten zouden daar dan nog terecht kunnen voor hun onderzoeken.

De gemeente paste het idee van Teunissen toe bij de bouw van Dukenburg. Ten westen van de Van Schuylenburgweg kwam de wijk Tolhuis en ten oosten de wijk Zwanenveld. Langs deze wijk kwam een strook park dat vernoemd is naar de geologen die er voor gepleit hebben dat het er kwam. Bij de herinrichting in 2009 is door bewoners de naam Geologenstrook uit enkele andere namen verkozen en in 2010 is de naam officieel geregistreerd.

➔ **Loop op het Geologenlaantje in zuidoostelijke richting naar het Steve Bikoplein.**

## Kei 2 Struiken

Als onderbegroeiing in het Geologenlaantje en her en der in het park verspreid, staan verschillende struiken zoals de vlier, hazelaar, witte en rode kornoelje, (Amerikaanse) vogelkers, sleedoorn en egelantier.



*Egelantier*

De egelantier is een roos die bloeit van juni tot augustus met rozerode bloemen. Bijzonder is dat deze plant aan de onderzijde van de blaadjes klieren

heeft die, nadat erover gewreven is, naar appels ruiken. De vruchten (rozenbottels) worden door allerlei dieren gegeten. In een bosschage met egelantier nestelen veel vogels.

➔ **Steek de 10e straat over en vervolg het Geologenlaantje in zuidoostelijke richting naar het Steve Bikoplein.**

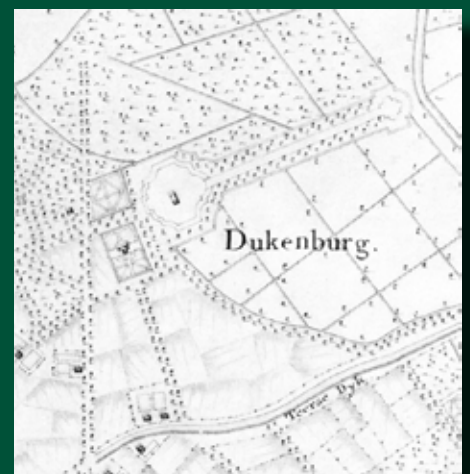
## Kei 3 Oude verbindingswegen

Het stadsdeel Dukenburg met daarin de wijk Zwanenveld, ligt op de plek van het oude landgoed Duckenburg. Midden op het landgoed stond een burcht. Deze werd in 1585 door Spaanse troepen in brand gestoken. Door het landgoed liepen verschillende verbindingswegen. Het Geologenlaantje verbond het landgoed met de Teersdijk richting Grave. Met haar zo'n honderd jaar oude eiken is het een laan met geschiedenis. Ook de Oude Dukenburgseweg en de paden in Lankforst bij Landhuis de Duckenburg zijn oude landgoedwegen.

Onderstaande afbeeldingen zijn gezien vanuit het zuiden naar het noorden. Onder is dus het noorden en boven het zuiden. Kaarten worden tegenwoordig



*Het Landgoed Duckenburg anno 1806, getekend naar een schilderij.*



# De Geologenstrook

De Geologenstrook is op de lichte kaart van het Landgoed Duckenburg anno 1757, goed te zien. Tussen de woorden Duckenburg en de Teerse Dyk is een driehoekige, open vorm. Aan de rechterzijde daarvan ligt het Geologenlaantje dat nu langs de Geologenstrook loopt.

➔ **Loop op het Geologenlaantje in zuidoostelijke richting naar het Steve Bikoplein.**

## Kei 4 Vogels

In dit park hoort en ziet u veel vogels zoals vinken, roodborstjes, spechten, winterkoninkjes en boomklevers.



### Boomklever

De boomklever kan zowel tegen de boom omhoog als

naar beneden bewegen. Het lijkt alsof hij aan de stam kleeft, zonder te vallen.

De boomklever is een echte bouwvakker.

Voor het nest maakt hij gebruik van de door een specht uitgehakt nest. De voor hem te grote opening metselt hij precies op maat dicht met o.a. klei en zand.

Rug, vleugels, staart en kop van de boomklever zijn opvallend blauw gekleurd. De kin en de buik zijn oranje/roestbruin van kleur. Tijdens de baltsperiode is het kleed van het mannetje het mooist.

➔ **Loop het Geologenlaantje door tot vlak bij het Steve Bikoplein.**

## Kei 5 Beelden op Steve Bikoplein

Op het Steve Bikoplein staan twee kunstwerken.



*Sculptuur, 1979. Kunstenaar: Arthur Spronken (1930)*

Het had eigenlijk een fontein moeten worden maar de Nijmeegse stem des volks kon de plannenmakers overtuigen dat een paard op een zuil een 'betere' versiering voor een verkeersrotonde zou zijn. En zo kwam in 1978 dit beeld van de Limburgse beeldhouwer Arthur Spronken naar Nijmegen.

Het beeld kreeg aanvankelijk een plaats midden op het grasperk van de rotonde en werd later (in 1990) naar de rand van hetzelfde perk verplaatst. Het moest toen plaats maken voor 'De fakkel'.

Het paard van Spronken staat op een zeven meter hoge zuil aan de oostzijde van de rotonde. Het is een abstract beeld dat toch duidelijk een paard en ruiter laat zien. Zo zijn bijvoorbeeld duidelijk het gestrekte voorbeen en een wuivende staart te herkennen.

Arthur Spronken genoot zijn opleiding aan de kunstnijverheidsschool in Maastricht en aan de Academia delle Belle Arti te Milaan. Hij was leerling van beeldhouwer Marino Marini. Hij legde zich toe op het maken van dierfiguren, met name op beelden van

paarden en ruiters. In verschillende Nederlandse steden zijn ruiterbeelden van Spronken te zien. Zijn faam in de West-Europese kunstwereld is zo groot dat hij jaren geleden de opdracht kreeg om een replica (kopie) te maken van het beroemde ruiterstandbeeld van Marcus Aurelius in Rome. Dat is een van de weinig overgebleven beelden uit de Romeinse tijd, die nu nog bij het Capitool in Rome staan.

Bron: Kunst op straat, [www.nijmegen.nl](http://www.nijmegen.nl)

In het kader van de herdenking van de strijd tegen het apartheidsbeleidsregime in Zuid-Afrika besloot de gemeenteraad om het voormalige Valkenaersplein te vernoemen naar Steve Biko. Dit was een verzetsstrijder, die zijn leven gaf voor de vrijheid van de zwarte Zuid-Afrikanen. Op 12 september 1977 stierf hij in een politiecel door langdurige marteling.

De gemeente wilde deze strijder gedenken met een kunstwerk. In de kunstopdracht werd meegegeven dat het beeld op beeldende en integere wijze inhoud moest geven aan de naamgeving van het plein. Er werd een openbare inschrijving georganiseerd voor geïnteresseerde kunstenaars. Van alle inzendingen werden drie kunstenaars uitgekozen om een getekende motivatie in te dienen. Arnaud Beerends werd uiteindelijk gevraagd om het beeld te realiseren.

Op het plein is op een tafel liggende, geknakte, maar wel brandende fakkel te zien.



*Monument voor Steve Biko, 1992. Kunstenaar: Arnoud Beerends (1932)*

De fakkel symboliseert de strijd van alle groepen die in het nauw zitten, maar die zich proberen vrij te vechten. Het doel van het beeld is de toeschouwer stil te laten staan bij het recht op vrijheid en democratie.

Het situeren van een beeld op het Steve Bikoplein was geen eenvoudige opgave. Het plein kent namelijk geen centrale plaats door de aanwezigheid van een restant van een oude bomenlaan.

Bron: Kunst op straat, [www.nijmegen.nl](http://www.nijmegen.nl)

➡ **Het avonturenpad buigt hier naar rechts.  
Het park grenst hier aan de Van Schuylenburgweg.**

## Kei 6 Van Schuylenburgh

De Van Schuylenburgweg dankt haar naam aan de familie van Schuylenburgh.

In 1688 werd Willem van Schuylenburgh, schatmeester van stadhouder koning Willem de 3e, de nieuwe eigenaar van het oude landgoed Duckenburg. Hij legde een Franse tuin aan met daarin een groot kanaal met in de verte uitzicht op het dorp Wijchen. De restanten van het kanaal, in de volksmond nog steeds Grand Canal genoemd, liggen als vijvers aan de overkant van de weg, op de grens tussen de wijken Tolhuis en Meijhorst.



Na de dood van de schatmeester bouwde zijn zoon Adriaan van Schuylenburgh een grote Orangerie. Later brandde daar weer een deel van af. Wat er nu nog over is, is het huidige Landhuis de Duckenburg in Lankforst.



➡ Ga bij de vijver rechts weer het park in.

## Kei 7 Natuurvriendelijke oevers

Aan de randen van de vijver zijn zo veel mogelijk natuurvriendelijke oevers aangelegd. Dit zijn oevers met een geleidelijke overgang van droog naar vochtig naar nat. Bovendien varieert de vochtigheid ook nog per jaargetijde. Hierdoor kunnen er verschillende plantensoorten groeien. Dat is niet alleen interessant en mooi, maar daardoor kunnen ook veel soorten waterdieren er goed leven.

Vissen kunnen hun eitjes afzetten op en tussen de planten. Kikkers, salamanders en insecten vinden er een schuilplaats, net zoals voorn, kleine modderkruiper en de snoek die er jaagt op zijn prooi. De planten helpen ook mee het water helder te houden door voedsel uit het water te gebruiken en er zuurstof in los te laten. Natuurvriendelijke oevers zijn dus noodzakelijk voor een goede waterkwaliteit. Bovendien ze zijn ook nog eens veiliger voor kinderen, omdat ze heel geleidelijk aflopen naar dieper water. Logisch dus dat de vijver hier zoveel mogelijk is aangelegd met dit soort oevers.

## Snoek

In deze vijver leeft de snoek. De snoek heeft helder water nodig want hij jaagt op het zicht. Hij heeft een zeer langwerpig, torpedo-achtig lichaam met vrij kleine vinnen en een snavel-achtige bek. De vrouwtjes kunnen wel 1,50 meter worden, terwijl de mannetjes niet groter worden dan ongeveer een meter. De snoek heeft onder andere jonge eendjes op zijn menu staan.



➡ Vervolg het avonturenpad. Vlak na de houten brug ligt links het knotwilgenlaantje.

## Kei 8 Knotwilgen

Dit wilgenlaantje is in 2009 aangelegd. De bomen zijn schietwilgen die om de 3-5 jaar worden gesnoeid waardoor ze hun karakteristieke vorm krijgen.

Vroeger gebruikten de boeren het hout als brandhout en voor het maken van stelen aan gereedschappen.

➔ *Laat het knotwilgenlaantje links liggen en loop rechtdoor over het avonturenpad tot aan de kruising bij de brug. Mogelijk vindt u in het water bij de brug kikkerbeet.*

## Kei 9 Kikkerbeet

Kikkerbeet is een bijzonder waterplantje. De bladeren zijn cirkelrond met een hartvormige insnijding. Ze zijn een beetje leerachtig. Het zijn belangrijke drijfplantjes. Omdat ze veel voedsel aan het water onttrekken zorgen ze voor een goed biologische evenwicht in de vijver. Kikkerbeet bloeit tussen juli en augustus prachtig met frisse, kleine witte bloempjes.



## Amerikaanse roodwangschildpad

In de vijvers van dit park is de Amerikaanse roodwangschildpad gesignaleerd. De schildpad dankt zijn naam aan de duidelijk zichtbare, langwerpige helrode vlek met een donkere rand erom, net achter het oog. Het schild is groen met lichtere en donkere vlekken. De roodwangschildpad komt oorspronkelijk voor in het zuiden van de Verenigde Staten en in Mexico. In Nederland wordt hij gehouden als huisdier. Eenmaal te groot voor het aquarium dumpt men de dieren nog al eens in de sloot of in de vijvers. Dit wordt sterk afgeraden want hierdoor krijg je mogelijke faunavervalsing. De handel in deze dieren is in Europa inmiddels gestopt om die reden.

## De grote waternavel

De grote waternavel groeit vanuit de oever met scheuten de sloot in. Daar vormt hij grote matten die in het midden boven het water uitkomen. Hij is herkenbaar aan de bladeren die gekarteld zijn en als een soort paraplu op een steel boven het water staan. De stengel breekt gemakkelijk af en de losse stengels kunnen op een andere plaats opnieuw uitgroeien.



De grote waternavel is een zeer hardnekkig 'onkruid' dat zich erg snel verspreid. En niet alleen over het water, de plant kruipt ook de kant op. De plant komt uit Zuid-Amerika en is via tuincentra en de tuinen ook in vijvers terecht gekomen. Hij overwoekert andere planten, belemmert de doorstroming van water en

veroorzaakt op sommige plekken ernstig zuurstof-tekort. Overigens schijnt de plant uitstekend veevoer te zijn. Ook in deze vijver heeft de plant gewoekerd. Voor de herinrichting heeft het waterschap daarom alle planten verwijderd en ze blijft opletten of de plant definitief niet terugkomt.

Per 1 januari 2001 is de kweek van en de handel in de grote waternavel verboden. Dus: heeft u grote waternavel en wilt u die kwijt? Niet in openbaar water! Wel kunt u ze, zoals alle plantenresten, op de composthoop of in de groene container gooien.

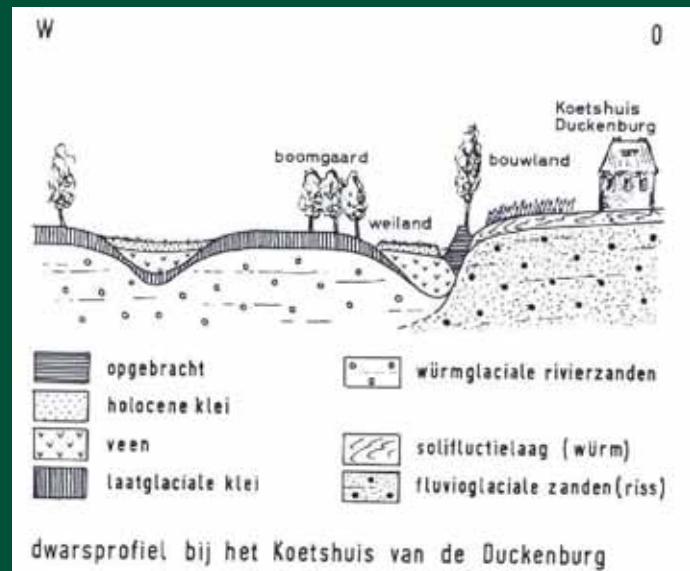
**Ga de brug niet over maar loop weer een stukje terug en vervolg het avonturenpad langs het water. Bij de stapstenen gaat u links de uitkijkheuvel op. Aan de andere kant van de heuvel kruist u het knotwilgenlaantje. Loop via het knuppelpad de laagte over.**

## Kei 10 Terug naar de ijstijd

Grondboringen hebben aangetoond dat verschillende oude grondsoorten in dit park vlak onder het oppervlak te vinden zijn. In 2009 is bij de herinrichting van het park een deel van de bovenlaag afgegraven. In de laagte die zo is ontstaan, liggen nu oude lagen van veen (afgestorven planten), zand en klei aan de oppervlakte. Omdat elke plantensoort een andere voorkeur heeft voor grond, water, licht en voedsel zal de beplanting zich hopelijk aanpassen aan de grondsoort.

Als we naar de ondergrond van dit park kijken, gaan we terug in de tijd. En wel naar de voorlaatste ijstijd, die nu zo'n 130.000 jaar geleden is afgelopen. Het ijs vanuit Scandinavië kwam in ons land tot stilstand op de lijn Nijmegen-Haarlem. Het ijs stuwde de grond voor zich op tot heuvels: zo ontstond de stuwwal aan de oostkant van Nijmegen. Toen aan het einde van de ijstijd het ijs smolt, ontstond er achter de stuwwal een groot meer van smeltwater. De stuwwal werd door het smeltwater voor een deel afgespoeld. Zand werd richting het westen meegevoerd (spoelzanden) tot waar nu Zwanenveld ligt.

Om de stuwwal stroomden vroeger de Maas en de Rijn. De rivieren moesten veel smeltwater verwerken en veranderden daarom veel van plaats. Het vlechtend rivierensysteem onder Dukenburg is daarvan het resultaat. Met het verdwijnen van het smeltwater slibde het rivierensysteem dicht door plantengroei (het vervenen). Overstromingen van de Maas legden een laagje klei over de verveende riviertjes. Deze klei werd later dankbaar gebruikt als landbouwgrond.



*Dwarsdoorsnede van het gebied bij de Geologenstrook. Tussen 'weiland' en 'bouwland' liggen de wetering en het dijkje. Uit: D. Teunissen, 'De Duckenburg' bij Nijmegen. Een geologisch natuurmonument; zijn verleden en zijn toekomst', Numaga, XIII (1966) 19-33.*



# De Geologenstrook

Op het kaartje hierboven is te zien waar het zand van de stuwwal ophoudt (op de kaart 'fluvioglaciale zanden' genoemd) en dat er verveende riviertjes liepen. Niet al het water is echter verdwenen. Voor de bewatering van landbouwgronden werd er in de Middeleeuwen een stroompje uitgegraven. Het afgegraven zand werd daarbij op de kant gegooid waardoor er een dijkje ontstond. Het ene boompje rechts op het kaartje tussen 'weiland' en 'bouwland' staat op dat dijkje. Deze middeleeuwse wetering werd door de eeuwen heen een waterloop die in verbinding stond met allerlei waterlopen in het land van Maas en Waal. Waar nu in het park het Eikenlaantje is, was vroeger het dijkje langs de wetering. De wetering loopt er al tientallen jaren niet meer.

➡ **Vervolg het pad dat naar rechts buigt.**

## Kei 11 Bomen

Her en der in het park staan verschillende bomen zoals de beuk, eik, catalpa, esdoorn, Spaanse aak, els en grauwe abeel.



*Esdoorn en Spaanse aak*

De esdoorn en de Spaanse aak hebben een bijzonder vruchtje: er zit een zweefmechanisme in. Als u het omhoog gooit

lijkt het net een molentje dat al draaiend naar beneden gaat. Dit mechanisme is bedoeld om de zaden wat verder van de boom te laten neerkomen in de hoop dat ze daar ontkiemen.

Het blad van de esdoorn is het staatsymbool van Canada: de zogenaamde Maple leaf. Hij staat op de Canadese vlag.



## *Els*

Aan de els zitten drie jaargangen tegelijk. We zien mannelijke en vrouwelijke bloemen van dit jaar. Deze worden katjes genoemd. De mannelijke katjes zijn langwerpig en hangen. De vrouwelijke katjes staan min

of meer rechtop. Dan zien we de vrouwelijke katjes van het vorige jaar die uit gegroeid zijn tot groene, ribbelige kegeltjes.

De zogenoemde elzenproppen (bruine kegels) zijn van het jaar daarvoor.



In het park staan voornamelijk zwarte elzen met ronde bladeren waarvan de bovenkant is afgeplat (*Alnus glutinosa*). De jonge blaadjes in het voorjaar zijn een beetje plakkerig.

Vroeger werden deze op de vloer van een huis gestrooid om vlooien te vangen.



## *Grauwe abeel*

Vlak voordat u de weg oversteekt om het andere deel van het park in te gaan, ziet u links grote bomen staan. Dit zijn grauwe abelen.



De grauwe abeel heeft een bijzondere bast: hij zit vol met 'ogen'. De stam is ook mooi gekleurd. Bekijk de korstmossen op de stam eens met een loep en ontdek een minituin op de boom!

➡ ***U verlaat nu het oostelijke deel van het park. Steek de 10e straat over bij de oversteekplaats. U komt nu in het westelijke deel van het park. Vervolg het pad en loop naar de houten brug.***

## **Kei 12** **De vijvers in de wijk**

De brug ligt over de vijver die onder de weg doorloopt en in verbinding staat met de vijver in het andere deel van het park. Dukenburg en Lindenholt hebben een gescheiden rioolstelsel. Dat betekent dat regenwater niet vermengd wordt met vuilwater maar apart wordt afgevoerd. Regenwater is namelijk relatief schoon en hoeft niet naar de waterzuivering. Hierdoor wordt het rioolstelsel minder belast. Deze vijver vangt het regenwater op van de wijk Zwanenveld. Ook kwelwater uit het kanaal komt hier in de vijver. Via vijvers gaat dit water door de wijk Tolhuis naar de stuw bij de Teersdijk. Vandaar gaat het door watergangen en brede weteringen naar de Maas.

## **Eendjes voeren? Liever niet!**

Het is zo leuk, de eendjes voeren. Maar wist u dat te veel etensresten het water en de eenden vervuilen? In brood zit olie om de houdbaarheid te verlengen.

Deze olie lost op in water en kruipt in het verendek van de eenden. De eenden hebben daardoor meer moeite met zwemmen. Ander eten is helemaal uit den boze door vetten en andere voor eenden schadelijke stoffen. Bovendien verontreinigen al deze voedingsstoffen het water. De hoeveelheid algen etende kleine waterdieren neemt af waardoor zowel algen als kroos explosief kunnen groeien. In plaats van mooie vijvers krijg je dan de aanblik van groene soep.

Door het voeren van eenden gaan woerden zich vervelen; ze hoeven immers niet meer naar voedsel op zoek. Vrouwtjeseenden zijn van die verveling vaak het slachtoffer; zij worden zo vaak bestegen dat ze regelmatig verdrinken. Door dit onnatuurlijke gedrag zie je bovendien in vreemde jaargetijden eendenkuikens, ook in de winter. Kuikens zijn niet bestand tegen de winterkou en bevriezen.

➡ ***Vervolg het pad en ga bij de kruising met het romantische Essenlaantje rechtdoor.***

## **Kei 13**

In het najaar vindt u in het park verschillende soorten paddenstoelen. Een paddenstoel is het vruchtlichaam van een schimmel. Onder de hoed van de paddenstoel zitten plaatjes, gaatjes of stekeltjes met sporen. Deze zorgen voor de verspreiding van de paddenstoel. Paddenstoelen hebben vaak een samenlevingsvorm met bomen. Er zijn er die eetbaar zijn maar ook die zwaar giftig zijn. Een goede raad is om ze allemaal te laten staan. Zo loopt u geen risico en kan iedereen er van genieten. Met een spiegeltje kunt u ze aan de onderkant goed bekijken.

# De Geologenstrook

*Kastanjeboleet*



De vliegenzwam komt voor in de tekst van het bekende kinderliedje:

*Op een grote paddestoel, rood met witte stippen  
Zat kabouter Spillebeen, heen en weer te wippen  
"Kraak"; zei toen de paddestoel, met een diepe zucht  
Allebei de beentjes hopla in de lucht*



**U steekt de speel- en zonneweide over en slaat voor de bomen links af.**

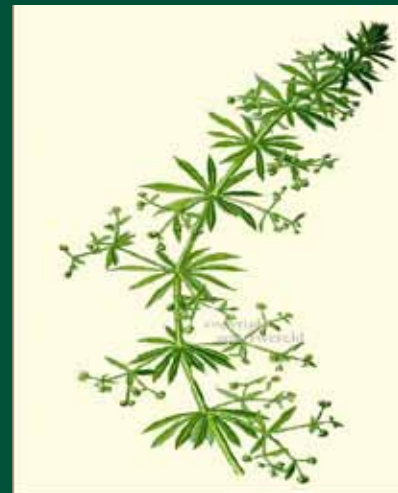
## Kei 14 Wilde planten

In dit park staan heel veel verschillende wilde planten zoals bolletjeskers, weegbree, perzikkruid, moerasandoorn en kleefkruid.

*Kleefkruid*

Met zijn lange sierlijke stengels slingert kleefkruid over de grond en tussen andere planten. De slanke blaadjes staan als parapluutjes om de stengel.

De plant dankt zijn naam aan het feit dat hij vast blijft zitten aan alles wat er langs strijkt. Dat komt door de vele haakjes die aan de stengel en de vruchten zitten.



Ook vinden we hier veel planten met een dier in hun naam zoals de paardenbloem, reigersbek, wolfspoot, grote egelskop, varkensgras, biggenkruid, reuzenberenklauw en hondsdraf.

*Hondsdraf*

Hondsdraf is een kruipende, geurende plant met kleine paars-blaauwe bloemen. De plant wordt ook wel als geneeskrachtig kruid toegepast tegen onder meer jeuk en wonden. Het werkt ook tegen de leuk die men krijgt van brandnetels, waar het dikwijls bij in de buurt groeit.



## Kei 15

### Verwilderingsbollen

Langs dit pad zijn in 2009 verwilderingsbollen geplant. U vindt er onder andere vogelmelk, kievitsbloem, lenteklokje en vingerhelmbloem.

#### *Vogeltje-op-de-kruk*

Het leuke van vingerhelmbloem, in de volksmond vogeltje-op-de-kruk genoemd, is dat aan de zaden mierenbrood vastzit. Mieren vinden dit lekker en verslepen daarom de zaden. De naam vogeltje-op-de-kruk dankt de plant aan het feit dat de bloem aan de stengel lijkt op een wegvliegend vogeltje.



➡ ***Bij de kruising van paden slaat u rechts af en loopt u weer terug naar het Geologenlaantje. Als u middenin de route begonnen bent kunt u vanaf hier weer de beschrijving vanaf kei 1 oppakken.***